

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce: P.Č., proti žalovanému: Exekutorský úřad v Klatovech**, se sídlem 339 01 Klatovy, Za Beránkem 836, JUDr. Dalimil Mika, soudní exekutor, se sídlem Rybníčky 59, 339 01 Klatovy, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 16.12.2011 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále pouze soud) dne 19.12.2011 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud: A) zakázal Exekučnímu úřadu Klatovy, JUDr. Dalimilu Mikovi, sídlem Rybníčky 59, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na vydání rozhodnutí o žádosti o nahlédnutí do exekutorského spisu 120 Ex 1710/08, podanou dne 3. 5. 2011, urgovanou stejnopisem ze dne 3.6.2011, a přikázal mu, aby obnovil stav před podáním žádosti a její urgencí., B) zakázal témuž exekutorovi, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na rychlé provedení nařízené exekuce, jež postihuje žalobce, a přikázal mu, aby obnovil stav před zásahem, ke dni, kdy ve věci zn.120 Ex 17/10/08 úmyslně nepravdivě či neúplně informoval exekuční soud v v Českých Budějovicích (21 Nc 5792/08) o právních překážkách neprovedení exekuce, a kdy byl dán důvod k zastavení exekuce i bez návrhu, aniž by o tom byl oprávněný informován.

V žalobě žalobce uvedl, že exekučním úřadem vydaným Exekutorským úřadem Klatovy dne 20.3.2008 (120 Ex 1710/08) byly postiženy movité věci navrhovatele pro vymožení pohledávky VZP ČR. Dodnes žádné movité věci exekutorem ani jinou pověřenou osobou sepsány nebyly. Exekutor odmítá dva roky sdělit exekučnímu soudu důvod nesepsání movitých věcí v místě bydliště navrhovatele exekutorovi známému, ani důvod neprovedení exekuce jiný, než že provádí šetření nemajetnosti povinného. V nepřímém důsledku takového jednání druhý návrh povinného na zastavení exekuce vyústil v říjnu 2010 v mimořádný opravný prostředek, přičemž třetí návrh na zastavení exekuce může navrhovatel stěžej úspěšně podat, neboť se o důvodu zastavení nedozví, když ani movité věci nebyly sepsány. Podněty k výkonu státního pohledu příslušné státní orgány odkládají, což je předmětem správní žaloby. Exekutor Mika dokonce nevydal rozhodnutí o žádosti o nahlédnutí do exekutorského spisu, kterou navrhovatel podal dne 3.5.2011 Exekutorskému úřadu Klatovy. Navrhovatel tvrdí, že exekutor bez právního důvodu i svévolně odmítá s jednou stranou exekučního řízení

komunikovat. Na straně exekutora není žádná překážka k provedení soupisu věcí. Exekutor ve svém či jiném zájmu znemožňuje vyčíslení možné výtežku a nákladů exekuce, přestože je to jeho svěřeným úkolem. Exekutor Mika má povinnost k sepsání věci. Neučinil tak již několik let, což je neobhájitelné. Právní řád poskytuje navrhovateli nepřímý prostředek ochrany – podnět k výkonu státního dohledu. Podnět je neúčinný. Vydání rozhodnutí je nezbytné, protože Exekutorský úřad Klatovy se vymkl kontrole a jiný státní orgán státní správy (MS ČR, OS Č.B) tomu přihlíží. Nečinnost exekutora Miky ve věci samé (exekuce) trvá od října 2010, kdy od Exekučního soudu v Č. Budějovicích obdržel pravomocné usnesení o návrhu na zastavení exekuce. Exekutor zůstává nadále nečinný. Každá osoba (a to i povinný) má právo na to, aby exekuce byla provedena rychle. Pokračující řízení nemůže být navrhovateli prospěšné. Exekutor nemá oprávnění držet kohokoli v dluhové pasti. Navrhovatel se nedomáhá přezkoumání rozhodnutí Exekučního soudu v Č. Budějovicích, odvolacího soudu či aktu vydaného exekutorem v Klatovech. Navrhovatel tvrdí, že zkrácení jeho práva na rychlé provedení exekuce a procesního práva na seznámení se s exekučním spisem, není zásahem exekučního soudu, a proto je Krajský soud v Plzni oprávněn rozhodnout. Navrhovatel tvrdí, že působnost exekutora na zprostředkovaný výkon soudní moci jej nevyřazuje z postavení orgánu veřejné správy. Málo uvěřitelná, dlouholetá nečinnost Exekutorského úřadu Klatovy v předmětné exekuci není zastřeným aktem svévole či nesprávným výkonem činnosti soudního orgánu, nýbrž právě správního orgánu. Navrhovatel se žalobou nedomáhá přezkoumání žádného rozhodnutí soudu. Základní zákon republiky vyjadřuje, že soudy poskytují ochranu základním právům a svobodám. Žádný správní orgán nesmí bránit dotčené osobě, aby se seznámila se spisem, jak to činí exekutor Mika.

V závěru žaloby žalobce tvrdil, že návrh podává ve stanovené lhůtě. Zásah je namířen přímo vůči němu a stále trvá. Návrh není dalším podnětem k výkonu dohledu nad předmětnou exekucí.

K soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví, tedy podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen soudní řád správní nebo s.ř.s.*), byla žalobcem podána žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu soudního exekutora. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou ve smyslu § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (*dále jen o.s.ř.*), ve spojení s § 64 s.ř.s. splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Podle § 2 s.ř.s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.* Podle § 4 odst. 1 s.ř.s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách.* Dále podle odst. 2 téhož ustanovení rozhodují *a) ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí, c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.* Z uvedených ustanovení vyplývá, že pojmovým znakem sporu ve správním soudnictví je

relevantní individuální správní akt či jiné jednání orgánu veřejné správy, jehož adresátem je fyzická či právnická osoba, a kterým je autoritativně vstupováno do sféry jejích subjektivních práv.

Ochrana proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu je v soudním řádu správním upravena v § 82 až § 87. Podle § 82 odst. 1 s.ř.s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.*

Podle § 83 s.ř.s. *je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.*

Soud proto nejprve zjišťoval, zda v daném případě směřuje žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu proti orgánu veřejné správy, resp. správnímu orgánu.

Žalobce žalobou namítal nezákonný zásah konkrétního soudního exekutora v konkrétním případě. Institut soudního exekutora a jeho činnost je upravena v zákoně č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (*dále jen exekuční řád*).

Podle § 1 odst. 1 exekučního řádu *je soudní exekutor fyzická osoba splňující předpoklady podle tohoto zákona, kterou stát pověřil exekutorským úřadem. Podle odst. 2 tohoto ustanovení v rámci pověření exekutorským úřadem exekutor provádí nucený výkon exekučních titulů (dále jen "exekuční činnost") a další činnost podle tohoto zákona.* Podle § 2 exekučního řádu *vykonává exekutor exekuční činnost nezávisle. Při výkonu exekuční činnosti je vázaný jen Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy a rozhodnutími soudu vydanými v řízení o výkonu rozhodnutí a exekučním řízení.* Podle § 7 odst. 1 exekučního řádu *státní dohled nad exekuční činností a nad činností exekutora podle § 74 odst. 1 písm. c) a § 76a vykonává Ministerstvo spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“).* Ministerstvo *provádí státní dohled i na základě písemných podnětů právnických nebo fyzických osob.* Podle odst. 2 tohoto ustanovení *ministerstvo při výkonu státního dohledu prověřuje zákonnost postupu soudního exekutora, dodržování kancelářského řádu a plynulost a délku exekučního řízení.* Podle § 28 exekučního řádu *exekuci provede ten exekutor, kterého v návrhu na provedení exekuce navrhne oprávněný a kterého soud příslušný podle § 45 (dále jen „exekuční soud“) pověří provedením exekuce. Úkony exekutora se považují za úkony exekučního soudu.*

Z uvedených ustanovení vyplývá, že soudní exekutor je soukromá osoba vykonávající z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice; podle § 28 exekučního řádu se úkony exekutora považují za úkony soudu. Citované ustanovení tudíž zakládá veřejnoprávní povahu

postavení soudního exekutora a jeho oprávnění rozhodovat o právech a povinnostech soukromých subjektů. Exekutor však není správním orgánem, nelze tedy v jakékoli jeho činnosti, ať zákonné nebo nezákonné, spatřovat zásah správního orgánu, který by bylo lze přezkoumávat ve správním soudnictví podle §82 a násl. s.ř.s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2011, č.j.Aps 6/2011-85, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Činnost soudního exekutora samozřejmě nemůže být zcela nekontrolována a bezbřehá. Právní mechanismy kontroly a možných opatření ze strany státu vůči soudnímu exekutorovi obsahuje exekuční řád, který rovněž stanoví povinnosti soudního exekutora při výkonu jeho činnosti. Pokud soudní exekutor při výkonu své činnosti porušuje zákon, popř.stavovské předpisy, může být jeho jednání (tedy i faktický zásah při provádění exekuce) kvalifikováno jako kárné provinění (§116 a násl. exekučního řádu). V kárném řízení lze uložit kárně obviněnému sankce od napomenutí a pokuty až po odvolání z funkce (§116 odst.3 exekučního řádu). Kárným soudem je podle § 3 zákona č. 7/2002 Sb. o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů Nejvyšší správní soud, který rozhoduje ve zvláštních senátech (viz správního soudu ze dne 16.2.2011, č.j.Aps 6/2011-85, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Pokud tedy má žalobce za to, že soudní exekutor při výkonu své činnosti postupoval nezákonně, má možnost zaslat svůj podnět k prověření činnosti v žalobě uvedeného soudního exekutora kárnému žalobci. Tímto žalobcem je ministr spravedlnosti, předseda revizní a kontrolní komise a předseda kontrolní komise Exekutorské komory, předseda krajského soudu proti exekutorovi, který má sídlo v obvodu tohoto soudu, předseda okresního soudu proti exekutorovi, který má sídlo v obvodu tohoto soudu, předseda okresního soudu proti exekutorovi, který byl tímto soudem pověřen provedením exekuce.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.* Soud dospěl k závěru, že činnost soudního exekutora není ve smyslu výše uvedeného § 2 s.ř.s. jednáním orgánu veřejné správy, a proto leží jakýkoli přezkum činnosti soudního exekutora mimo rámec správního soudnictví vymezený výše zmiňovaným § 4 s.ř.s. Není tak splněna podmínka řízení, když není dána pravomoc soudu ve správním soudnictví o žalobě meritorně rozhodnout, a tento nedostatek je neodstranitelný. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Tímto usnesením nerozhodoval soud ve věci samé (o žalobě), a proto v souladu se zákonem nemusel k jeho vydání nařizovat jednání (§49 odst.1 s.ř.s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne

jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. ledna 2012

JUDr. Zdeněk Pivoňka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová